

Nica Stevens

MĂI
RĂMÂNE

vei rămâne

Capitolul 1

Drumul parcă nu se mai termina. Încă de când plecaserăm din San Francisco, dis-de-dimineată, mama nu mai contenea să vorbească despre noua noastră casă. Fratele meu reușea să doarmă netulburat pe bancheta din spate în tot acest potop de vorbe.

Mobilul a început să-mi vibreze. L-am luat și am zâmbit, uitându-mă la husa de telefon pe care mi-o dăruise prietena mea cea mai bună - o husă imprimată cu o poză de-a ei în care se strâmba. Elli voia să fie sigură că aveam s-o sun regulat, gândindu-mă la ea de cum luam telefonul în mână. Normal că mesajul era de la ea.

Elli: *Deja mi-e dor de tine. Vino înapooooi!*

Eu: *Bine, o să ajung în vreo 6 ore. Pune de ceai.*

Elli: *Ha-ha... Crezi că e de glumă? Și, la urma urmei, eu sunt responsabilă cu poantele, nu tu.*

Eu: *Hai, zi o poantă, că mi-ar prinde bine puțină veselie.*

Elli: *N-am chef. Fierbe apa de ceai...*

Eu: *-Și mie mi-e dor de tine.*

Elli: *Să dai raportul cum ajungi!*

Eu: *OK. Vorbim mai târziu.*

Tocmai voiam să pun telefonul jos, când am mai primit un mesaj de la Elli.

Elli: *Chiar dacă nu vrei să știi nimic despre asta... Pe blogul nostru întrebă lumea de tine. Deci dă și tu un semn de viață!!!*

Mi-am pus telefonul în poală și am studiat poza cu Elli. Își ținea o șuviță din părul ei negru ca pe o mustață și se uita cruciș. O cunoșteam doar de patru ani, dar mă simțeam de parcă făcuse mereu parte din viața mea. Locuiam în extremități opuse ale orașului, dar ne mai întâlneam ocazional în bibliotecă. Cotrobăiam prin aceleași rafturi și așa am intrat în vorbă. Deja de pe atunci, Elli avea un blog pe care povestea cu alți cititori înrăiți despre cărțile pe care le citea. Am devenit inseparabile destul de repede, deci *Elli's Books* a devenit rapid *Jill & Elli's Books*. Mai târziu, când am îmbogățit blogul cu fotografiile mele, i-am schimbat numele în *Jill & Elli's Colorful World*. Viața mea era însă momentan cenușie și nu puteam găsi motivația de a mă implica în blog.

Între timp, trecuseră mai mult de două luni de la accident. Viața mea se schimbase de la un moment

la altul. Totul se oprise. Aveam doar șaptesprezece ani, dar trebuia să mă obișnuiesc cu anumite limitări. Și, de parcă asta nu era suficient, ne mai și mutam într-un oraș străin.

Mi-am trecut mâna peste dunga în relief care pornea de la buza de jos și-mi ajungea până pe gât. Înainte îmi plăcuse fața mea, dar de când aveam cicatricea se schimbase situația. În timp, avea să se estompeze și să atragă mai puțin atenția, dar deocamdată era roșie și urâtă.

M-am uitat pe geam și m-am concentrat asupra peisajului care mi se perinda prin fața ochilor. Era mijlocul lui august. Trecătoarea San Marcos traversa dealurile californiene, acoperite cu tufișuri joase. Pentru că vremea e caldă mai tot timpul anului, pe pante se coceau struguri în vii. Soarele strălucea pe un cer fără nori, făcând să sclipească suprafața Oceanului Pacific, pe care o întrezăream din când în când printre tufișuri.

Radioul era pornit și mama bătea ritmul cu mâinile pe volanul mașinii. Spre deosebire de mine, ei îi venea ușor să își lase în urmă vechea viață. Nu îi puteam împărtăși buna dispoziție.

Nu prea aveam nimic în comun, cu excepția ochilor gri-verzui. Ca să-mi ascund cicatricea, îmi lăsasem părul blond să crească, iar acum era lung și fie drept, fie ușor ondulat, în funcție de vreme și umiditate. Mama își strânsese buclele într-un fel de coc lejer, din care ieșeau șuvițe răzlețe.

M-a ciupit de braț.

- Jillian Parker, dacă nu arăți o față mai prietenoasă, opresc mașina și te las să mergi pe jos.

I-am răspuns cu un oftat sonor care a făcut-o să scuture din cap. Jordan s-a dezmeticit somnoros când am trecut de semnul de intrare în Santa Barbara.

- Ajungem odată? a întrebat el uitându-se pe geam.

- Știați că Santa Barbara e cea mai scumpă localitate din Statele Unite? a întrebat mama. O să fiți încântați. Multe celebrități preferă să locuiască aici decât în Los Angeles. Sunt sigură că o să ne întâlnim cu ceva actori frumoși, mi-a spus înghiontindu-mă.

Mi-am dat ochii peste cap.

Străzile erau mărginite, de-o parte și de alta, de palmieri și clădiri de culoarea untului, cu acoperișuri de teracotă. Fațadele lor, cu balcoane și coloane frumos ornamentate, îmi aduceau aminte de vacanța petrecută în Mexic.

Am luat-o pe strada principală, pe lângă magazine de lux și restaurante, pe terasele cărora oamenii se relaxau la umbra marchizelor deschise. Trebuia să admit că orașul avea un aer mediteraneean, în comparație cu San Francisco. Trecătorii mergeau agale pe trotuarele late. Aici puteai, într-adevăr, scăpa de aglomerația din metropolă.

- Se vede marea, strigă Jordan, începând să se fâțâie pe scaun. Mama, putem opri?

- Ai avut Pacificul sub nas și până acum, i-a zis mama. De ce crezi că e diferit aici?

- Habar n-am, o să vedem când ajungem acolo.

- Bine. Cred că merităm și noi o înghețată, după ce am condus atâta.

Mama s-a apropiat de faleză, a căutat un loc liber și a parcat. Am coborât din mașină, i-am deschis ușa fratelui meu și l-am lăsat să mă tragă după el.

- Mai încet, Jordan. Nu pot să merg așa repede.

Deși trecuseră deja trei săptămâni de la recuperare, piciorul stâng îmi făcea încă probleme. Dar refuzam să mă mai folosesc de cârje. Voiam să merg din nou normal.

Mama ne-a cumpărat câte o înghețată cremoasă de vanilie cu topping de ciocolată. Ne-am căutat un locșor umbros în parcul de lângă promenadă și ne-am așezat pe o bancă. Simțeam briza Pacificului și am studiat cum călăreau surferii valurile. Priveleştea asupra coastei îți tăia respirația. Trebuia să vin la un moment dat seara aici ca să fotografiez apusul.

Nu erau gunoaie pe jos, nu erau case nerenovate, chiar și suprafețele verzi erau imaculate. Nu îmi puteam imagina cum urma să locuiesc de acum încolo în acest oraș.

Niște băieți de vârsta mea jucau fotbal pe gazon. Fete aranjate la perfecție și îmbrăcate în outfituri strâmte, cu fuste scurte, se așezaseră lângă teren ca să le facă galerie. Înainte purtasem și eu rochii, dar

renunșasem la ele de când se întinsese o cicatrice groasă pe tot piciorul meu stâng.

Mi-a atras atenția un băiat care stătea la distanță de grup și se uita la mare. Vântul îi răscolea părul castaniu și îi ridica tricoul alb. Deși se rezemase în coate de balustradă, se vedea că era înalt. Avea capul plecat, ceea ce îi dădea un aer vulnerabil și contrasta cu statura musculoasă și umerii lați.

- Fetele alea sunt de vârsta ta, a spus mama și a arătat spre grupul de lângă terenul de fotbal. Probabil că merg la școala unde te-am înscris și pe tine.

Când i-am urmărit privirea, am tresărit involuntar. Trei dintre fete se uitau direct la mine și au început să șușotească. Observaseră că mama arătase spre ele? Sau îmi văzuseră cicatricea de la distanță? Mi-am înclinat capul și mi-am tras părul peste față. O, Doamne! Probabil că una dintre ele era iubita tipului și văzuse cum mă holbam la el.

M-am ridicat brusc și un junghi ascuțit m-a săgetat în coapsă. Am gemut scurt, dar am strâns din dinți ca să nu șchiopătez prea evident.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat mama, care mă urma alături de Jordan.

- Tata ne așteaptă deja, cu siguranță. Și, în plus, mă doare piciorul.

- Ai pastilele la tine?

- Sunt în mașină.

Când fotbaliștii au strigat de bucurie, m-am întors spre ei. Se băteau bucuroși pe spate, iar fetele

îi priveau cu ochi languroși. Din fericire, nu m-au mai băgat în seamă.

Băiatul cu tricou alb tot nu se apropiase de ei. Dar în acel moment și-a întors privirea dinspre ocean spre tinerii care au luat-o la fugă fără el.

Privirea aruncată înapoi nu promitea prea mult. Era frumos și, foarte probabil, bogat, exemplul tipic pentru Santa Barbara. Eu, pe de altă parte, nu mă regăseam nicicum în peisaj.

Odată ajunsă la mașină, m-am așezat pe bancheta din spate, lângă fratele meu. Mama mi-a întins o sticlă cu apă și pastilele împotriva durerii.

Jordan m-a privit cu ochii mari și s-a cuibărit lângă mine. Cât stătusem în spital, mă vizitase împreună cu mama în fiecare zi și îmi lăsase desene cu noi doi. Noi doi în leagăne, noi doi în pădure, la ștrand... Activitățile pe care le desfășuram împreună erau importante pentru el și le păstrase cu sfințenie în memorie.

I-am mângâiat buclele blonde. Îi țineam mânuța în mâna mea. Jordan se născuse prematur și întotdeauna am simțit nevoia să-l protejez. Era mai mic de statură și mai delicat decât alți băieți de 6 ani, dar avea o personalitate debordantă. N-am înțeles de ce fusese respins la școală și obligat să mai stea un an la grădiniță.

Mama a condus de-a lungul promenadei, a virat pe o stradă lăturalnică trecând printr-o intrare care ducea spre o casă albă, de lemn. A coborât și a

fugit spre tata, care ne venea în întâmpinare de pe verandă.

L-am mângâiat pe Jordan pe obraz.

- Ești gata?

El și-a scos centura de siguranță, și-a încolăcit brațele după gâtul meu și m-a îmbrățișat strâns.

- Dacă tu ești gata, și eu sunt.

L-am pupat pe creștet.

- Atunci, haide.

Tata ne-a deschis ușa mașinii și a exclamat:

- Mi-a fost dor de voi!

L-a tras pe Jordan într-o îmbrățișare și și-a întins brațul liber spre mine.

- Bună, tata!

Ne-am strâns toți trei într-o îmbrățișare. Pentru a-și putea începe slujba la începutul lunii următoare, tata se mutase deja de două săptămâni în Santa Barbara. Decizia de a accepta poziția de medic-șef la Cottage Hospital și de a lăsa San Francisco în urmă nu fusese ușoară. Dar, până la urmă, luase decizia împreună cu mama.

Am mers spre casă. În San Francisco avuseserăm destul loc în pod pentru sculpturile mamei. Aici aveam doar două etaje și trebuise să renunțe la atelier.

- Încă nu am montat toată mobila.

Tata m-a prins din urmă și și-a trecut mâna prin părul șaten dat pe spate cu gel.

- Zilele astea am petrecut mult timp la spital și am dormit doar aici. Mama voastră a coordonat mutarea asta mai mult sau mai puțin singură.

- Avem strictul necesar, iar pentru restul mai avem timp, a răspuns ea.

Jordan și cu mine fuseserăm la bunici în ultimele două săptămâni. Mama făcuse naveta între San Francisco și Santa Barbara. Se ocupase de hârțogării, organizase dubele pentru mobilă și decorase casa. Pentru că vacanța de vară se sfârșea peste o zi, ne luase acum cu ea.

Tata a deschis ușa și ne-a invitat înăuntru cu o mișcare largă din mâini.

Am intrat și m-am uitat la camera mare, cu podele deschise la culoare. Mobilierul nostru vechi de sufragerie începuse aici o nouă viață. Colțarul nostru gri cu cele două fotolii și dulapurile cafenii din lemn alcătuiau măcar o priveliște familiară. Pe cealaltă parte a camerei am văzut prin geamul lat o grădină înconjurată de un gard viu înalt. Era și o piscină, care îl aștepta pe Jordan s-o cucerească. Băiețelul a fugit imediat afară și și-a băgat mâinile în apă. Mama îl supraveghea cu un ochi, în timp ce aranja mobila de grădină.

Tata m-a condus pe scări în sus în noua mea cameră. Șifonierul cu două uși și patul ocupau jumătate din încăperea, iar pe peretele opus se aflau rafturi goale care așteptau să fie umplute de cărți. Biroul meu era direct sub fereastră, cu priveliște

asupra străzii. În colțul de lângă ușă se înălța un teanc de cutii. Speram să găsesc motivația să le despachetez în următoarele zile. Încă nu mă obișnuisem cu ideea de a locui aici.

*
* *

După cină, m-am așezat lângă Jordan pe canapea. La televizor rula un desen animat care îl amuza la nebunie.

- Ești așa tăcută. Ești tristă? m-a întrebat el.

- O să-mi fie dor de prieteni. Dar și ție o să-ți fie dor de ai tăi, nu?

A ridicat din umeri.

- Sigur. Dar mâine o să ne găsim sigur alții.

- Chiar așa?

I-am ciufulit buclele blonde și a închis ochii, după care a rostit:

- În plus, te am pe tine.

- Păi, eu sunt sor-ta!

- Și prietena mea cea mai bună!

- Credeam că tata e cel mai bun prieten a tău.

- Și el.

M-am ridicat și i-am întins mâna.

- La culcare, omuleț! Mâine începe iarăși greul vieții.

L-am luat în cârcă pe scări, iar piciorul a început să protesteze dureros. M-am așezat oftând pe

marginea căzii, mi-am masat coapsa și l-am privit pe Jordan spălându-se pe dinți. Mama a deschis ușa de la baie și m-a anunțat:

- A sunat doamna Conner și mi-a spus să merg la grădiniță cu Jordan cu o jumătate de oră mai devreme. Vrea să vorbească cu el înainte să-l înscrie într-o anumită grupă. Trebuie să te las pe tine mai întâi.

- Păi o să ajung prea devreme! Mai bine merg cu autobuzul.

- Mâine e prima zi, și voiam...

- E OK, mama.

- Bine, atunci, a conchis, după care i-a luat lui Jordan periuța de dinți din mână. La culcare! Mâine trebuie să plecăm devreme.

Jordan a venit la mine și m-a îmbrățișat.

- Noapte bună, Jill!

- Noapte bună, piticule!

Am ieșit amândoi din cameră. M-am ridicat cu greu, am umplut un pahar cu apă și am luat două pastile deodată. Apoi mi-am făcut un duș lung, până când baia s-a umplut de aburi. Când m-am întors în cameră, m-am aruncat pe pat și i-am scris un mesaj lui Elli.

Eu: *Dormi?*

Elli: *Nu, țin ceaiul cald...*

Eu: *Dacă aș putea să mă teleportez...*

Elli: *Poți! Ai grijă de tine, te rog!*